

91 Disp. III. Part. II. de vnione int. mat: & form. 92

sed & substantialis utriusque partis, quam penetratio & transactio partium in tertiam entitatem non habent partes separatae: aut dici potest quod ultra intimam illam formam cum materia praesentialitate compositum importet aliquid agere fluens ab ipsa forma in corpus, quod agere respectu omnium compositorum dicitur informare; respectu vero animatorum dicitur animare: quare anima non modis dicitur intimae praesens corpori, sed etiam animare ipsum corpus: Aureolus vult vniōnem formae cum materia debere potius dici vnitatem, quam vniōnem, immo debere dici indiūsionem; alioquin, ait, compositum Physicum non esset magis vnum, quam acerbus lapidum.

Instantia.

Instabili: Potest esse anima in eodem loco cum corpore, ipsique indistans, & tamen non erit homo, ergo requiritur prae hoc aliquis modus adueniens.

Sollicitus.

Respondeo non solum requiri, vt anima sit praesens localiter, & indistans indistantia locali, sed ultra hoc requiri vt sit cum corpore informatiue, & actuatiue: immo si anima existens Romae posset in formare & actuare corpus existens Parisijs, distantia localis non impediret vnitatem talis compositi: vnde (quod est maximè notandum) non indistans localis sed indistantia informationis, & actuacionis est causa compositi Physici: quare allocinuntur contrariae opiniones assertores in eo quod existiment nostram opinionem ponere vnitatem compositi in indistantia locali; patet enim ex iam dictis quod eam stituens in indistancia seu positione informationis, & actuacionis, actiua quidem ex parte formae; passiua vero ex parte materiae; que actuatio tum actiua tum passiua recte praestatur absque modo illo ab soluto interuenienti vniōni, immo multo melius quam cum eo.

Obj. tertii.

Objicies tertio. Quando vnu homo generatur ab alio homine, aliquis terminus producitur de nouo; Cum enim generatio sit noua actio, nouum aliquem terminum deber habere; sed per talem generationem non producitur de nouo materia prima, cum sit ingenerabilis, & incorruptibilis, nec similiter producitur per generationem anima rationalis, ergo nihil restat, quod per generationem producatur de nouo, nisi ipsa vniōnis substantialis distincta à materia, & forma.

Respon.

Respondeo terminus productum esse totum compositum substantiale. At dices totum hominem per generationem non fieri secundum totam suam entitatem, quia entitas materia, & formae non sit de nouo per tales actiones: adde quod in qualibet actione debet assignari duplex terminus, vnu totalis, aliis formalis; homo quidem est terminus totalis; at terminus formalis non potest esse nisi illa vniō.

Hacten instantia non valet; nam licet homo per generationem non fiat secundum suas partes non transfactas, sit tamen secundum entitatem partium in tertiam entitatem transfactarum, ad quam transactio non requiritur modus quidam vniōnis adueniens. Ad id quod additur. Dico quod etiam in generatione sit terminus adaequatus, & terminus formalis:

Terminus adaequatus est ipsa tertia entitas, quae & dicitur forma totius; Terminus vero formalis erit coniunctio seu vniō, quae non est modus quidam absolutus, sed relatio extrinsecus adueniens, quae relatio, vt dicitur sequenti partitione potest esse terminus mortis.

Objicxit quartio: Illud mediante quo partes compositi vniōntur substantialiter, est de essentia compositi: sed locum, approximatio, ubicationem, &c. non sunt de essentia v.g. hominis, ergo requiritur aduentus alicuius nouae entitatis.

Respondeo patere solutionem ad hoc ex R. Responsio ad secundam obiectiōnem; acquiritur enim noua quādā entitas, scilicet ipsummet compositum; nam locus, Ubicatio, &c. se habent per accidens, vt visum est in dicta response.

Objicxit quinto: Impossibile est exurgere relationem realem inter extrema, nisi mutatione facta inter ea, aut faltem in vno; sed inter materiali, & formam, dum constituent compositum, est relatio, ergo debet supponi aliqua mutatione prævia; quod si materia, & forma seipso vniōntur nulla fieret mutatio, ergo nec vlla vno.

Respondeo saltem fieri mutationem localem: nec modis hoc, sed etiam sit mutatio ex non informante, & non actuante; nam forma sit informans, & actuans in actu, & materia informata & actuata actu; & hoc habent ex coniunctio ne mutua: præcisâ autem ratio illius relationis est coniunctio mutua, quæ causatur respectu quidam extrinsecus adueniens ab agente vt mox dicetur in revolutione sequenti.

Objicxit sexto. Et est ratio Auerſa: Ad obj. sexti faciendum compositum debet dari compositio quæ non est aliud, quā simul positio partium, ergo est vniō & coniunctio.

Respondeo hanc rationem esse potius con tra ipsum Auerſam, nam in eo quod dicit illam vniōnem esse simul positionem partium, aperte indicat non esse aliquid nouum adueniens partibus, sed tantum positionem partiū. Positio autem partiū non est noua entitas: adde quod est aliud dicere partes vniōni inter se & vniōne die aliquo nexo: verū quidem est primum, proindeque vero dicuntur vniōes; at falsum est secundum, nec hoc secundum requiritur, vt vere dicuntur vniōes: dupliciter enim v.g. duo ligna possunt inter se vniōni, primo velut per inferiorem vniōni in alio absque aliquo tertio, secundo per gluten aliquod; qui posterior modus vniōnis est magis imperfectus, quia non ita intimus, prior vero est intimior; cum ergo forma, & materia maxime intimè vniōnent inter se, prior modus vniōnis debet ipsi potius attribui, quam secundus.

Objicxit septimo: Nisi intercederet modus nouus inter partes, nihil acquireretur de novo, dum generatur compositum, nihilque deperderetur, sūm destruitur, quod falsum est: deinde dum dicitur partes seipso vniōni, intelligitur quod vniōnent secundum suam entitatem; & hoc non, quia materia & forma separate continent suam entitatem, & tamen non dicuntur vniōnes, vel est sensus, quod partes non præcise in se spectatae, sed prout coniuncte dicant vniōnes;